

диръ нѣколко врѣме, принцътъ намѣсти пакъ работитѣ си и дойде съ еднѣ голѣмѣ войскѣ и положи стана си прѣдъ градъ Атинѣ. Атинянитѣ убѣдени че немахѣ да ся надѣватъ никаквѣ прошки отъ Димитрія, рѣшихѣ да умрѣтъ съ оружїе въ рѣкѣ, затварахѣ и убивахѣ секого, който бы ся осѣдилъ да продума за да ся прѣдадѣтъ на принца; но не разсеждавахѣ че токо-рѣчи, немахѣ никаквѣ хранѣ въ града, и че не щехѣ да имѣтъ що да ядѣтъ. Отистина, като прѣтърпѣхѣ голѣмъ гладъ за много врѣме, по-паметнитѣ казахѣ: „По-добрѣ бы было да ны измори Димитрія отведнѣжъ, нежели да мремь отъ гладъ; може бы той ще ся смили понѣ на женитѣ ни и на дѣцата ни.“ Тѣ му отворихѣ прочее градскитѣ врата. Димитрія заповѣда да излѣзнятѣ сичкитѣ женени чловѣци на едно широко поле, което бѣше обколилъ съ войскѣ, която държеше въ рѣкѣ голы саблы; тогава ся зачу въ града голѣмъ писъкъ и охканїя; женитѣ прѣгърцахѣ мѣжатѣ си, дѣцата бащитѣ си, и имъ казвахѣ послѣдното събогомъ. Когато сички излѣзнахѣ на полето, Димитрія ся качи възъ едно високо мѣсто и имъ прѣкори неблагодарностьтѣ съ единъ много докачителенъ начинъ: той като имъ говореше, тѣ ся докачихѣ толко силно, щото слезитѣ имъ капехѣ отъ очитѣ; тѣ стоехѣ мълчешкомъ и чекахѣ на секъ минутѣ да заповѣда принцътъ на войскѣтѣ си за да ги избїе. Тѣ ся прочее твърдѣ смаяхѣ, когато имъ каза принцътъ: „Щѣ ви покажѣ колко сте криви и повинни прѣдъ очитѣ ми; защото не че сте отказали помощтѣ на единъ непрїятель, но сте ѣ отказали на единъ принцъ, който вы обычаше, който вы още обыча и който не иска да си отмъсти, но ще ви опрости и ще ви направи пакъ добро. Върнете си